

som en særlig grund. Så jeg har svært ved at se, at det, ministeren siger, faktisk svarer til det, der står i redegørelsen. Jeg synes, jeg har brug for en meget konkret vurdering af, hvor det er, den indsnævring ligger, for det er ikke det, der står her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2231

11) Til indenrigsministeren af:

Knud Erik Hansen(SF):

»Hvilke muligheder er der for at give en ægtefælle, der er ikke er dansk statsborger, og som i mindst 1½ år har været gift og boet sammen med en udlænding, der har haft permanent opholdstilladelse i 3 år og har haft barn med vedkommende i mindst ½ år, mulighed for at søge om familiesammenføring fra Danmark?«

Knud Erik Hansen (SF):

I den konkrete sag, som jeg har nævnt under det foregående spørgsmål, var der jo to hindringer for, at personen kunne få lov til at blive her, indtil hun kunne søge familiesammenføring.

Den ene det var, at hun skulle have lov til at være her, og det andet var, at hun skulle have lov til at søge familiesammenføring fra Danmark. Og dér vil jeg godt høre ministerens vurdering af mulighederne for, at en person som nævnt her, også med baggrund i den konkrete sag, kunne søge familiesammenføring fra Danmark.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Ja, nu er der jo spurgt generelt, og derfor vil jeg også svare generelt.

Den bestemmelse, som jeg forstår hr. Knud Erik Hansen henviser til, er udlændingelovens § 9, stk. 7, og den drejer sig netop om, hvor ansøgninger om opholdstilladelse, bl.a., når det gælder familiesammenføring, skal indgives. Altså det er en procesregel om, under hvilke omstændigheder man kan søge fra Danmark, eller om man skal søge fra sit hjemland.

Man kan sige, at i meget, meget korte træk er det sådan, at § 9, stk. 7, bestemmer nærmere, at hvis udlændingen på tidspunktet for ansøgning har et lovligt ophold her i landet, kan udlændingen indgive ansøgning om familiesammenføring, medmindre særlige grunde taler imod, at dette

sker. Men der er det styrende altså, at man har et lovligt ophold.

Hvis omvendt udlændingen ikke har et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, fremgår det af § 9, stk. 7, at ansøgningen som udgangspunkt ikke kan indgives i Danmark. Udgangspunktet kan dog fraviges, hvis der foreligger ganske særlige forhold, der taler for, at ansøgeren får mulighed for at indgive ansøgningen i Danmark. Et ganske forhold kan være, at ansøgeren har boet på fælles bopæl med sin ægtefælle eller samlever i mindst et halvt år, hvis parret har et fælles barn. Men det er jo ikke sådan, at det, fordi man ansøger, så er ensbetydende med, at man også får familiesammenføring.

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil godt spørge: Vil det ikke være naturligt, hvis man én gang har givet tilladelse til det, at man så også efterfølgende gør det?

I den konkrete sag – og det er jo så den sag, vi snakker om her – har personen i foråret 2000 søgt om familiesammenføring, og Udlændingestyrelsen har faktisk tilladt en sådan ansøgning og behandlet den. Dermed har Udlændingestyrelsen faktisk reelt givet tilladelse til, at vedkommende person har kunnet søge fra Danmark.

Ville det så ikke være meget naturligt, at man også efterfølgende, hvis der kommer en ny ansøgning, giver tilladelse til, at man kan søge fra Danmark, eller hvor er konsistensen så, hvis man ikke tillader det?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jamen det er selvfølgelig ikke en evighedsmaskine. Altså hvis man har fået lov at søge på grund af særlige omstændigheder og man så har fået afslag, kan man jo ikke bare blive ved og ved og ved med at søge. Så har man faktisk fået afslag, og der vil jo normalt altid være to instanser, og hvis de giver afslag, jamen så er man på et tidspunkt ikke længere lovligt i landet og skal udrejse.

Knud Erik Hansen (SF):

Altså jeg kan få bekræftet, at det, der står her, faktisk er muligt, at personer har fået lov til det. Det vil sige, at den tolkning, som ministeren har givet her, også gør det muligt, at man i nogle tilfælde kan give tilladelse til, at man kan søge fra Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.